

19. Aarg. Nr. 6.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. Marts 1919.

C. O.

Under Ledelse af Portør Chr. Nielsen og Stationsforstander Dickmann dannedes i 1910 Centralorganisationen af Statens Tjenestemænd. C. O. var det Organ, der afløste hint berømmelige 24 Mands Lønningsudvalg, hvis Hovedopgave det var at vaage over, at ingen Org. eller Gruppe af Org. blev tildelt højere Løn end den det selvbestaltede Udvalg havde bestemt. Vi husker endnu, hvorledes man behandlede Lokomotivpersonalet, der ikke vilde og ikke kunde føle sig repræsenteret af denne efter vor Mening rent tilfældige Forsamling.

Da man blev uden Indflydelse paa vort Organisationsarbejde og vor Taktik, gik man direkte imod os og meddelte i en Skrivelse til Arbejdsgiveren, at man ikke skulde tage Hensyn til vore Krav, da de var aldeles overdrevne.

Denne Handling burde paa Forhaand have stempet Udvalgets Mænd og for Tid og Evighed kendt disse for aldeles umulige som Ledere af en Arbejderorganisation. Men saaledes gik det ikke, tværtimod gik det saaledes, at flere af Underskriverne af denne Judaskrivelse endnu flere Aar efter stod som Organisationsledere, og alle var de de egentlige Stiftere af C. O.

Som et Kuriosum skal her anføres, at Chr. Nielsen paa Jernbaneforbundets Kongres i 1907 udtalte, at Dansk Lokomotivmandsfor-

ening ikke var levedygtig og egentlig ingen Ret havde til at eksistere.

Efter at 24 Mands Udvalget havde løst sin Opgave paa en saa smuk Maade, gik man i Gang med Arbejdet for en nærmere Sammenkobling af Statsljestemandsorganisationerne

Det første, der skulde finde Sted, var at skaffe Personalet Forhandlingsret og derefter faa Regler for Forhandling udarbejdet paa en saadan Maade, at bestemte Org. havde Forhandlingsret og andre ikke. Og man valgte da et System, der først og fremmest tog Sigte paa at gøre det let for Regeringen derved, at man slog alle mulige Tjenestemænd sammen i en Organisation: C. O.

Men da man nok kunde se, at denne Form blev noget for tung, delte man C. O. i to Grupper: I Funktionærgruppen, II Embedsmandsgruppen.

Organisationer, der ikke kunde indfattes heri, maatte finde sig i at være uden Forhandlingsret.

Denne Ordning var til en Begyndelse ret generende for os. Vi havde en Del Lokomotivførere, der var optagne i Jernbaneforeningen som en Kreds (9. Kreds). Efter Forhandlingsreglerne havde saaledes Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund Forhandlingsretten paa Lokomotivpersonalets Vegne. Det var derfor nødvendigt af Hensyn til Troen paa disse Regler, men særlig af Hensyn til Lokomotivpersonalets Enhed at faa en Ændring i disse Forhold.

Arbejdet herfor begyndte i 1912, da Hoved-

bestyrelsen stillede Forslag om en Reorganisation. Det var ingenlunde noget behageligt Hverv, der tildeltes Chr. Christensen, Alf. Olsen og Undertegnede med at berejse Afdelingerne for at agitere for den foreslaede Reorganisation, der i Formen betød et Brud ogsaa i den Opfattelse af Organisationsformen, som netop vi hidtil havde hævdet. Men vi kunde se det var uundgaaeligt, dersom Chr. Niensens foranførte Bemærkning om vor Org. Levedygtighed skulde gøres til Skamme. Det var allsaa nødvendigt, at der sadledes om. Tiden, der er gaaet siden 1912, vil sikkert have bevist vore Medlemmer, at vi den Gang saa rigtig.

Det vil endnu være i frisk Minde hvilke Vanskeligheder og hvilke endeløse Forhandlinger, der derefter fandt Sted inden vi kom saa vidt, at vi kunde faa 9. Kreds ophævet og Lokomotivførerne samlede.

Først stillede der Forslag om, at alle Lokomotivmænd skulde samles i Jernbaneforeningen. Dette Forslag forkastedes af Jernbaneforeningens Assistenten. Derefter lykkedes det at faa en Overenskomst med Medlemmerne af 9. Kreds om at disse skulde gaa over i D. L. F. og at Jernbaneforeningen afgav et af sine Mandater i C. O. til os og at vi tillige kom ind i Fællesudvalget.

Naar vi derefter kom ind som Medlemmer af C. O. II — Embedsklasserne — en for os i Grunden ganske unaturlig Alliance, saa var det egentlig ikke fordi vi ønskede det saaledes, men fordi vi af Forholdene blev tvungne dertil.

Samarbejdet i C. O. var indtil den sidste Tid ofte baade fornøjeligt og frugtbringende, selv om vi i vore Forventninger til parlamentarisk Dannelse og Tone blev skuffede. Det var navnlig under Behandling af Dyr-tidstillæggene Enighed og god Forstaaelse saavel mellem Repræsentanterne indbyrdes som mellem de to Grupper. Men saasnart Lønningsloven eller rettere sagt Forberedelserne til Lønningskravene kom frem, var det ogsaa forbi med Enigheden. Man fik der Indtrykket af, at det for de forskellige Org. i samme Grad som at virke for sine Medlemmers Interesser i lige saa høj Grad kom an paa at vaage over, at ikke andre blev bedre

stillet end ens egne. Ved Forhandlingerne om Placeringen opnaede Lokomotivpersonalet en ret god Stilling i et Forslag, der var enstemmig tiltraadt af samtlige C. O. Repræsentanter; men da vi senere skulde foreslaa Lønningerne for de forskellige Grupper, saa løb man fra sin tidligere Opfattelse og Vedtagelse. Og nu kom Embedsmanden frem hos alle Repræsentanterne — jeg maa dog undtage Formanden, Toldinspektør Halland samt øvrige Repræsentanter for Toldvæsenet, der alle stemte paa at bevare C. O.s tidligere vedtagne Stilling til os.

Jernbaneforeningens Forslag brød nemlig saa fuldstændig med det tidligere vedtagne, at man overhovedet ikke kunde tænke sig, at det stadig var de samme Repræsentanter, der i Februar havde været med ved Klassifikationsbehandlingen.

Selvfølgelig kunde vi ikke gaa med til et Forslag, der stiller os ringere end det vi oprindeligt havde faaet vedtaget i C. O. og maatte derfor bestemt sætte os imod. Den nærmere Redegørelse for dette Forhold vil findes i Beretningen.

Under Samarbejdet har vi faaet bekræftet vor tidligere Opfattelse, at en saadan Sammenhobning i samme Organisation af alle Tjenestemænd fra den højeste til den laveste var af det onde for Tjenestemændene. Det er muligt, at Arbejdsgiverne kan have Fordel deraf, vi andre ikke. Det viste sig ogsaa at Dansk Jernbaneforbund meget snart saa sine Interesser true og afbrød derfor Samarbejdet med Embedsmændene. Dette medførte naturligt, at Tonen mellem de to Grupper nu undergik en Forandring, og det var ikke uden Interesse for os at lægge Mærke til den Mangel paa Agtelse for Haandens Arbejder, som er til Stede hos Embedsmandsgruppen. Man saa det i Assistenternes Svar paa Generaldirektoratets Skrivelse om at lade særlig egnede Portører rykke op til Assistenten. Efterhaanden gik det da op for os, at den Tid nu var kommen, hvor vi maatte stille os selv det Spørgsmaal: „For det første, er C. O. II en Organisation, hvoraf vi kan vente, at den kan føre sine Krav igennem. For det andet, kan vi i modsat Fald være tjente med at Forhandlingen med Ministeren om Løn-

ningerne føres enten direkte af den Organisa-
toan eller med den som Mellemed?"

Svaret maatte blive et Nej. Og vi handlede derefter, idet vi meddelte Jernbaneforeningen, at vi ikke længere ønskede at gøre Brug af det Mandat, som vi hidtil har haft i C. O. I.

Vore Medlemmer vil maaske spørge: Hvad nu? Nu staar vi jo netop der, hvor vi stod før 1915. Hvorfor har man saa været saa ihærdig for at føre os frem ad disse Veje.

De Veje vistes den Gang af de andre Jernbaneorganisationer, som de rette for at naa de bedste og største Resultater, og vi kunde ikke tidligere, som Forholdene var, undlade at gaa med i den store Samling.

Ganske anderledes nu, hvor den store Samling staar i Splittelsens Tegn, hvor man nærer Tvivl om C. O.s Kraft til at føre Sagerne igennem, hvor vi har naaet en kraftig Samling i vor egen Organisation, der saalænge Medlemmerne slutter sig fast om denne vil være i Stand til at føre alle berettigede Krav igennem.

Esbjerg i Marts 1919.

M. Mortensen.

Ikke pensionsberettigedes Efterladte.

I Dansk Lokomotiv-Tidende Nr. 5 1919 fremsætter Hr. Sessing, Sg., „Nogle Betragtninger“ i Anledning af en eventuel Kontingentforhøjelse og slutter med at stille Spørgsmaalet:

„Hvad har man tænkt sig at gøre overfor de i økonomisk Henseende saa uheldigt stillede Efterladte efter ikke-pensionsberettigede Lokomotivmænd?"

Ja, Spørgsmaalet er jo i og for sig ikke nyt; det har gentagne Gange været fremme, og den Tanke, at der maatte gøres noget, har ogsaa faaet Tilslutning.

Men hvorledes kan Hjælpen ydes, og i hvilken Udstrækning?

Er det en Opgave Organisationens kan løse?

Man tør vel gaa ud fra, at den Ansatte har en Pligt til i saa stor Udstrækning, som hans økonomiske Forhold tillader det, at sikre sin Familie.

. De Veje, der i den Henseende staar aabne, er f. Eks. Livsforsikring og de indenfor Statsbanerne bestaaende Hjælpekasser, „Statsbanernes Hjælpekasse“, „Lokomotivpersonalets private Hjælpeforening“ og „De sjællandske Statsbaners Lokomotivpersonales private Enkeunderstøttelseskasse“.

Den største Del af Personalet har rimeligvis sikret deres Paarørende gennem Livsforsikring, nogle tillige gennem ovennævnte Hjælpekasser, og dertil kommer de tre Maaneders Efterløn, som oppebæres efter Forsørgørens Død, saa man kan vel egentlig ikke sige, „at det kun er den første og største Nød, der er afhjulpen“.

Endelig har Enken, den daarligst stillede Enke, hvor der ogsaa er efterladt Børn, ikke som Hr. S. skriver Hjælpekassen, men Enkeloven af 1913, efter hvilken hun kan faa Hjælp (fra 100 til 60 Kr. aarlig for hvert Barn alt efter disses Alder), og denne Hjælp er ikke Almisser eller Fattighjælp, men en Hjælp enhver Enke har Ret til, naar hun iøvrigt opfylder Lovens Betingelser.

Men selv om man nu ogsaa kan sige, at uet kun er den første og største Nød der afhjælpes, saa vil det være vanskeligt nu med den bestaaende Forsikringslovgivning at fremskaffe større Summer som øjeblikkelig Hjælp, og endnu vanskeligere bliver det, naar Talen er om varig Hjælp; forsaavidt denne skal være af og have nogen Betydning.

Ser man paa det Beløb, der aarlig udredes af dem, der er Medlemmer af f. Eks. „Statsbanernes Hjælpekasse“ og „Lokomotivpersonalets private Hjælpeforening“ (35 à 40 Kr.), vil man bemærke, at det, der ydes til disse Hjælpekasser, ikke staar i Forhold til det der nydes, ialt til Mand og Hustru ca. 1300 Kr. Hvis Manden havde anvendt den samme Sum (ca. 40 Kr. aarlig) til i Alderen mellem 25 og 30 Aar at tegne en livsvarig Forsikring, vilde han have opnaaet, at der ved hans Død udbetaltes hans Efterladte 2000 til 2500 Kr., eller hvis han havde tegnet en Forsikring med Udbetaling vilde han have opnaaet, at Præmiebetalingen ophørte og at et Beløb af fra 1300 til 1600 Kr. udbetaltes ham ved 55—56 Aars Alderen. I det første Tilfælde 700—1200 Kr. mere og i det andet Tilfælde indtil

300 Kr. (og Præmiens Ophør) mere end Hjælpekasserne yder.

Det er sandt, at de private Kasser har haft deres Betydning, de er oprettede for mange Aar siden i Tider, hvor Livsforsikringsvirksomheden var lidet kendt.

Vil man se paa disse Kassers nuværende Betydning, synes jeg ikke Eksemplerne opfordrer til at forsøge i den Retning. Ganske vist kan man sige: Kasserne er vore egne, vi høster selv Udbyttet, de andre er Privatkapitalens, den tager en Del af Udbyttet; men alligevel, selv om Kasserne er vore egne kan man ogsaa købe Guld for dyrt.

At oprette en obligatorisk Hjælpekasse kan efter min Formening, dersom den skal have Betydning og man skal have Udbytte deraf, kun ske ved at anvende Organisationens Formue som Grundfond, og det vilde dog vist ikke være hensigtsmæssigt at baandlægge Formuen i saadant Øjemed. Vil man vælge andre Former, kræver det vistnok et saa højt Kontingent, at det slet ikke kan betale sig at være Medlem af en saadan.

At paalægge Hjælpefonden denne Opgave, vil medføre de samme Vanskeligheder; men man kunde aabne den Udvej, at Hjælpefonden ved aarlige Bevillinger søgte at yde Hjælp, hvor denne tiltrængtes.

Det er ikke Uvilje mod Tanken, der har dikteret mig disse Linier. Tanken at hjælpe har min fulde Sympati og har bevirket, at jeg har undersøgt Belingelserne for Spørgsmaalets Løsning.

I det foregaaende har jeg kun beskæftiget mig med de to Hjælpekasser, den tredie, „Enkeunderstøttelseskassen“ har gennem 35 Aar nærmest ført en dødlignende Tilværelse.

At denne Kasses Eksistens ikke har været meget kendt, fremgaar af, at dens Medlemstal i de første 25 Aar, fra 1883 til 1908, kun er støget fra 64 Medlemmer til 303, og i de efterfølgende 10 Aar, til 1918, til ca. 450 Medl.

Naar man nu ved, at D. L. F. i Øjeblikket har ca. 1700 Medl., synes jeg, at der maa være en Brist et Sted, siden Enkeunderstøttelseskassens Medlemstal ikke er bragt meget højere op.

Der mangler Agitation for Kassen!

I de aarlig udsendte Beretninger har man kunnet se en staaende Opfordring til Medlemmerne om at virke for Tilgang; men i en Forening, der arbejder efter saa gammel-dags Metoder, er det vanskeligt at skabe Tilgang, og naar Tilgangen udeblev, eller i hvert Fald var meget ringe, var det da ikke den ærede Bestyrelses Pligt at tage Opgaven op, de er dog næppe valgt alene for at administrere.

Men ogsaa paa andre Omraader synes jeg, at der burde have været arbejdet. Burde man ikke allerede for mange Aar siden have udvidet Kassens Omraade til at omfatte hele Landet. Burde den urimelig lille Pension — der ydes 100—150 Kr. aarlig, et Beløb, der maaske i 80'erne betød meget, men som i 1918 nærmest virker latterligt — ikke være søgt forhøjet?

Man vil vel svare, at med et saa lille Kontingent som 12 Kr. aarlig kan der ikke ydes mere. Det er muligvis ogsaa rigtigt. Kontingentet er i Forhold til det der ydes ikke stort. Statsanstalten kræver for en lignende Forsikring, tegnet ved 25 Aars Alderen, ca. 18 Kr. aarlig (ca. 20 Kr. ved 30 Aars Alderen); men saa forekommer det mig virkelig ogsaa, at Pensionen burde være hævet, selv om det havde medført en mindre Kontingentforhøjelse.

Hjælpefonden samlede i Løbet af 5 Aar ca. 93 pCt. af Lokomotivmændene som Medlemmer. Enkeunderstøttelseskassen kunde sikkert have naaet et lige saa godt Resultat i 35 Aar, hvis man havde arbejdet energisk for Tilgang. Resultatet kan naas endnu ad Aare; men der skal gøres et Stykke Arbejde for at naa det.

Løsningen af denne Opgave vil være til Gavn for Lokomotivmændene og vil bringe Ære til Enkeunderstøttelseskassens Beretning.

Svaret paa det stillede Spørgsmaal kan efter min Formening kun blive dette:

I første Række fastslaa Mandens Pligt til selv gennem Forsikring at sikre sin Familie.

Dernæst et bestemt Krav om Reformer indenfor Enkeunderstøttelseskassen, saaledes at alle Lokomotivmænd kan blive Medlemmer, og at der ydes en Understøttelse, der har

Betydning, saaledes at det er af Værdi at være Medlem.

Grundkapitalen (ca. 90,000 Kr.) er Kassen i Besiddelse af.

Grundstenen er saaledes lagt. Lad os da søge at faa Bygningen fuldført.

Kjøbenhavn i Februar 1919.

K. Johansen.

Mellemstillingen.

Svar til Hr. B. og P. Stoltzner.

I sidste Nummer af Lokomotiv-Tidende kom Hr. B. med et Par Spørgsmaal, som han direkte stillede til undertegnede. Jeg kunde gøre mit Svar kort og meddele, at jeg fuldkommen er enig med Hr. B. i hans Betragtninger om Mellemstillingen og Evighedsaspiranttiden, og jeg har forøvrigt, hvor jeg har været til Møde i Afdelingerne, klarlagt min Stilling til disse Spørgsmaal; men da jeg ikke ved hvor og hvem Hr. B. er, og da det muligvis kunde interessere, skal jeg her kort fremsætte mit Syn paa disse Spørgsmaal.

Mellemstillingsproblemet er jo ikke af hel ny Dato, men har i længere Tid været fremme baade hos Administrationen, Lovgivningsmagten og hos enkelte Medlemmer; men jeg maa paa det kraftigste advare Medlemmerne mod at se for lyst paa et saadant Fata Morgana, som en højere Løn gennem Mellemstillingen er, da det muligvis vil blive altfor dyrt købt at faa en Lønforhøjelse ad den Vej. Vi kender næsten alle, de fleste ved Selverfaring, hvor dyrt det er at flytte fra By til By, endvidere de store Ubehageligheder det medfører at leve paa to Steder. Det forekommer derfor mig, at der skal betydeligt mere til end vi kan vente at faa som Løntillæg ved en saadan Nyordning forinden det kan betale sig at modtage Mellemstillingen.

Hertil kommer endvidere, at vi trods alt ogsaa engang imellem maa føle os som Borgere i en By, og dette vil, naar man allfor ofte skal flytte fra Sted til Sted, føles saaledes, at vi, som et andet Stykke Værktøj, skal finde os i at blive flyttet saa her, saa der, hvor Statsbanerne nu mener at have

Brug for os, uden noget som helst blivende Sted og uden menneskelig Hensyntagen. Mellemstillingen medfører for Lokomotivmændene en evindelig Flytten, indtil man som ældre, ja, ofte gammel Mand, kan vente at slaa sig til Ro i en By. Nu, jeg ved meget vel, at det hører med til en Jernbanemands Lod ingen blivende Sted at have; men derfor finder jeg ingen Grund til at være med til at gøre det værre end det allerede er.

Dette i Forbindelse med den Fare, der ligger i eventuelt Misbrug af Stillingen, gør at vi maa søge med alle Midler at undgaa Mellemstillingen, men søge at naa vort Maal: Lokomotivførere paa alle Lokomotiver.

I Spørgsmaalet om den lange Aspiranttid, som en Del Medlemmer har været udsat for, skal jeg henvise til vort Forslag, som vi i sin Tid indgav til Lønningskommissionen og som var optrykt i Dansk Lokomotiv-Tidende Nr. 7, 2. April 1918, hvor der under Punkt 4 staar:

„at Lønancienniteten regnes fra Ansættelsesdagen som fast timelønnet Håndværker“.

I dette korte Forslag ligger jo hele vort Ønske om at blive fritaget for, at Statsbanerne kan spekulere i en Besparelse ved at holde Forfremmelserne tilbage. Kan vi faa dette gennemført, og det vil jo bero paa Medlemmerne, hvor meget man vil sætte ind herpaa, saa er al den Uretfærdighed, som dette affødte, ude af Verden.

Det er vel egentlig unødvendig at tilføje, at Gennemførelsen af dette Krav har hele Hovedbestyrelsens Sympati og at den vil gøre alt hvad der kan gøres for ogsaa at faa gennemført Kravet.

Jeg kunde ønske med det samme at svare Hr. P. Stoltzner paa hans Indlæg i samme Nummer under Overskriften „Gb. afd. Nr. 2“ uden dog at komme nærmere ind paa det evindelige Spørgsmaal om Ansættelse af en fremmed Fører, som jeg forøvrigt, naar dette læses, har gjort Rede for paa et Møde med Lokomotivfyrbøderne paa Gb. Afd. 2, men indskrænke mig til at svare paa den af Hr. P. S. fremsatte Beskyldning om at jeg paa et nærmere angivet Møde skulde have rettet et per-

sonligt Angreb paa et Medlem, endskønt Hr. P. S. selv mener, at Vedkommende rettede et personligt Angreb. Til dette ønsker jeg at bemærke, at jeg — og det maa de øvrige Medlemmer bevidne — ikke med et eneste Ord angreb Hr. Christensen personlig, men udtalte, at jeg ikke troede, at han, som han sagde, talte paa samtlige Medlemmers Vegne. Dette kan de tilstedeværende Medlemmer bekræfte. Hvis dette kan betragtes som et personligt Angreb, beklager jeg, at maatte fastholde denne Paastand. Hr. Stoltzner giver mig forøvrigt i sin Artikel Medhold, idet han skriver, at han personlig ikke var helt enig med vedkommende Medlem, men skynder sig at sige, at en Del var han dog enig med ham i.

Min Paastand blev iøvrigt paa Mødet bekræftet af et Par Medlemmer, der fik Ordet og tog Afstand fra Hr. Christensen.

Naar dette Blad udkommer, har jeg som nævnt været til Møde i Gb. Afd. 2, og jeg antager, at vi der har faaet denne lille Uoverensstemmelse bragt ud af Verden.

Skanderborg, den 9. Marts 1919.

L. Rasmussen.

Mellemstillingen.

En af de Sager, vor Organisation i mange Aar har haft at beskæftige sig med, er Rangermaskinernes Beljening og Bemanding. Under Forhandlinger om dette Spørgsmaal har der stadig i Administrationens Hjerne spøgt en Tanke om at give Rangerførerne en Mellemstilling som delvist Vederlag for det Arbejde de udførte. Dette har dog stadig vakt Modstand hos Organisationens Repræsentanter, og det er naturligt, idet vi jo stadig er gaaet ud fra — og med Rette —, at Rangering er Lokomotivførertjeneste og at Lønningen af Spørgsmaalet maatte være: Lokomotivførere paa alle Rangermaskiner. Det er derfor ganske naturligt, at der i denne Tid, hvor man med Forventning ser den kommende Lønningslov i Møde, er Diskussionen herom blandt Lokomotivfyrbøderne Landet over. Indeholder den kommende Lønningslov en saadan Mellemstilling og kan man forhindre den og gennemføre vore gamle Krav: Lokomotivførere paa alle Rangermaskiner?

Der kan maaske spørges, hvorfor man er saa uvillig til at modtage en saadan Stilling som Rangerføreren, da det jo dog maa være

en Avancementsstilling, eftersom det overvejende er Lokomotivfyrbødere, der forretter Rangertjeneste og derfor i en tidlig Alder vil rykke op paa et højere Løntrin? Ja, forsaavidt Organisationens Krav aldrig kunde blive opfyldt er det rigtig, saa var det maaske en Fordel. Ja, jeg siger maaske; thi for det første vil Lønforskellen sikkert blive saa minimal, at den ikke kan opveje Udgifterne og Ubehagelighederne ved den eventuelle Forflyttelse, der i de fleste Tilfælde vil følge med en saadan Forfremmelse. Og for det andet ligger det ogsaa nær at antage, at en saadan Stilling, der bliver skudt ind mellem Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere vil virke stagnerende paa Lønnen for Lokomotivfyrbødernes Vedkommende. Og for det tredje kan man befrygte at komme til at staa i denne Mellemstilling en lang Aarrække, idet Administrationen maaske i stor Udstrækning vil benytte disse Mennesker til Strækningskørsel udenfor de faste Ture. Og endelig — og det er det væsentligste — naar Organisation modtager en saadan Stilling har den anerkendt Princippet, og der er da slaaet Bom for Idealet: Lokomotivførere paa alle Rangermaskiner. Tabet derved er let at faa Øje paa; de forannævnte Vanskeligheder vil opstaa, og i Stedet for at blive udnævnt til Lokomotivfører, vil man blive udnævnt til en Stilling, der giver mindre Løn end Lokomotivføreren og mange Aars Ventetid forinden Stillingen som Lokomotivfører opnaas.

Vor Stilling til den Sag maa derfor efter min Formening være en afgjort Protest. Det maa paalægges vore Repræsentanter at vaage over, at denne Mellemstilling ikke kommer med i den nye Lønningslov og de maa benytte alle til Raadighed staaende Midler til at holde den ude.

Lokomotivfyrbødernes udelte Støtte tror jeg vore Repræsentanter tør regne med i denne Sag.

Lokomotivfyrbøder.

Lokomotivernes Renholdelse.

Da Tiden forhaabentlig gaar mod normale Forhold, vil jeg i Dansk Lokomotiv-Tidende slaa til Lyd for, at vi faar Orden i Sagerne med Hensyn til det Arbejde, der paahviler os Lokomotivfyrbødere ved Renholdelsen af Førerhusene og Amaturen i samme. De fleste af Maskinerne trænger til en indgribende Omgang.

Naar jeg nu retter denne Henvendelse til mine Kolleger, da er det ikke fordi jeg mener, at vi har sløjet af paa det Arbejde, der paahviler os og heller ikke fordi det fra enkelte

Overordnedes Side bebrejdes Lokomotivpersonalet, at de omtalte Dele ikke er saa rene, som de burde være. Det er faktisk — og det kan ingen der hører Maskinafdelingen til komme uden om —, at vi maa tage meget Snavs efter Remisearbejderne, og det mener jeg, at vi Lokomotivfyrbødere ikke vedblivende skal finde os i. Jeg tør hævde, at det er ikke Lokomotivpersonalet, der tilsmudsede de indvendige Dele i Førerhusene, og som Følge deraf burde det heller ikke være Lokomotivfyrbødernes Pligt at vaske Hus. Men vi er liddelt dette Arbejde, og saa længe vi ikke er fritaget herfor, maa vi selvfølgelig udføre det. En anden Sag er det efter min Formening med Renholdelsen af Fyrpladsen og Pudningen af Armaturen, ja, der er det Lokomotivfyrbøderens Pligt at holde rent og Orden. Men det er paa somme Depoter saa godt som umuligt, i hvert Tilfælde for Aalborg Depots Vedkommende saa længe der ikke er mere Opsyn med Remisepersonalet, og det kan der ikke være saa længe Pudserformanden skal være paa Lokomotivmesterens Kontor. Jeg tror de fleste Lokomotivmænd her ved Depoter — baade Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere — vil give mig Ret i, at det er i Remisen Førerhusene bliver tilsmudsede eller med andre Ord tilsmurte. Det sker under Rensning, Opfyring og Udvaskning, og meget af det kunde undgaas, hvis vedkommende, der har med dette Arbejde at gøre, fik Ordre til at gøre rent igen. Det vilde i alle Tilfælde bevirke, at vi Lokomotivfyrbødere efter en Udvaskning ikke behøvede at møde en Time før Tjenesten begynder efter Tjenestetidsreglerne; det maa vi her ved Depotet. Og Grunden er den, at de forskellige Dele i Førerhuset er saa tilsmurte, at der er en Times ekstra Arbejde med at gøre rent; og det virker irriterende, naar Maskinen er afleveret ren og aftørret. Jeg skal nævne et Par andre Tilfælde, hvor det særlig gaar ud over Førerhuset, f. Eks. ved at flytte med Reservefyrene fra en Maskine til en anden. Det kan, naar det ikke bliver udført omhyggeligt, snavse rædsomt til. Vi kører i denne Tid med tyske Kul her ved Depotet, og da Opfyringen med disse maaske er vanskelig, kan man se det Særsyn, at en Opfyrringsmand med Krumrægeren gennemroder et raat Fyr. Gør Vedkommende sig nu ikke den Ulejlighed at lukke Dæmperen og der ikke er saa meget Damp paa Kedelen, at Blæseren kan virke, saa er det unødvendigt at forklare nærmere, hvorledes Førerhuset og Armaturen ser ud efter den Omgang. Og hvem skal gøre rent efter en saadan Opfyrringsmand? Selvfølgelig Lokomotivfyrbøderen. Og det mener jeg, vi ikke kan vedblive at finde os i. Vi Loko-

motivfyrbødere er oplærte i og udgaaet fra et Fag, der har skabt sig Respekt i den private Industri, og vi maa som gamle Smede og Maskinarbejdere kræve, at de andre Tjenestemænd ved D. S. B. tager mere Hensyn til os end de gør. Og det er vi selv medbestemmende i. Vi maa og skal kræve, at naar vi har afleveret Maskinen ren, maa den ogsaa være ren og aftørret, naar vi tager den igen.

Til Slut vil jeg hævde, at Grunden til at Maskinerne ikke er saa rene som de burde være, er de Vanskeligheder — i Forbindelse med ovenstaaende —, der under Krigsperioden har været med at fremskaffe Pudssetvist og Sæbe. Skal vi holde rent er det en Betingelse, at vi faar de omtalte Dele udleveret og ikke Surrogater af en saadan Beskaffenhed, at alt, hvad det kommer i Berøring med, bliver som havde det været under Behandling af en Kalkekost. Derfor, Kolleger, naar vi nu faar Tvist og Sæbe udleveret af den gamle Slags, lad os da vise, at ingen Lokomotivfyrbøder har sløjet af med Hensyn til det Arbejde, der paahviler os. Lad os altid handle ud fra det gamle demokratiske Krav: „Gør din Pligt og kræv din Ret“.

Lokomotivfyrbøder.

En fremmed Lokomotivfører.

Hvad har vedkommende fremmede Lokomotivfører gjort sig særlig fortjent med, at der skal tages det særlige Hensyn til ham? At han er en god dansk Mand kan vel ikke være Grunden! Det er der mange foruden ham der er og som er i samme Situation. D. S. B. er vel ikke Forsørgelsesanstalt for alle fremmede, gode danske Mænd?

For Lokomotivfyrbøderne er det en meget uheldig Disposition. Vi er daarligt tjente med, efter at have tjent D. S. B. i ca. 13 Aar, naar vi staar ved det eftertragede Maal — Lokomotivførerstillingen — saa at se os distanceret af en Lokomotivfører fra den orientalske Bane, fordi Vedkommende er bleven eksistensløs paa Grund af Krigen.

Har d'Hrr. Repræsentanter i H. B., Kreds II været med til at sanktionere denne Ansættelse, da har de bestemt ikke vidst, hvad de har stemt for.

At Vedkommende var bleven ansat paa Værkstedet som Maskinarbejder — hvis han da er Maskinarbejder —, var der intet at sige til, der var han ikke gaaet nogen i Vejen ved Forfremmelser.

Kolding i Februar 1919.

C. Sick Nielsen.

Sammenbrudet af det russiske Jernbanevæsen og Industri.

Ved Otto Bendixen.

Medens man i tidligere Aar stedsede blev Herre over denne Ulempe i Sommermaanederne, idet den plejede at indtræffe hver Vinter, — saaledes sank f. Eks. i Juni 1916 Tallet paa fejlkørte Vogne til kun ca. 3000 —, saa steg Tallet paa de vildfarne Vogne under Snestandsningen i Februar til den utrolige Højde af 53,5 pCt. Men ogsaa nu svinger Tallet mellem 16,000 og 20,000. Efter de sidste Angivelser naaede de i Midten af Juni 1917 Tallet 16,184.

Siden er Rusland stadig sunket dybere ned i Virvarret, da Borgerkrigen lammede enhver Ordning. Men Industriens hurtige Nedgang havde ikke alene sin Aarsag i Statens Sammenbrud og deraf følgende Økonomikrise, men ogsaa i den politiske Omvæltning, som bragte de vildledte, udannede Arbejdere til Statsroret. Arbejderstanden opsluger nu den russiske Industri med Hud og Haar. Den gaar til i Fordringer, som ikke alene i kort Tid fortærer Lønningskapitalen, men ogsaa sluger Foretagendernes Anlægskapital før slet ikke at tale om Arbejdsgiverens Fortjeneste. Men mere endnu. Støttet paa den politiske Magt, som er tilfaldet dem, ødelægger Arbejdernes Hensynsløshed ikke alene Erhvervenes Produktionsevne, men forårsager ogsaa en urimelig Prisrevolution. Det gaar over deres Forstand, at dette Øjeblikkets Røvertog ikke kan forløbe til Held, men at de maa falde i deres egen Snare. Thi enten ødelægger de selv det Grundlag paa hvilket de mener at skulde leve videre, og allerede hundredvis af Virksomheder har indstillet deres Drift, eller Lønnen, som er steget med 3—400 pCt. bliver udlignet paa Varerne umiddelbart for Forbrugerne i det uundgaaelige Kredsløb, eller den bliver gennem Statskassen inddraget fra Folket som Skat. Saaledes viser sig i Praksis, at ingen Stand vedvarende ustraffet kan unddrage sig Nationaløkonomien mere end den virkelige Værdi af det af dem ydede og Almenheden bidragede produktive Arbejde beløber sig til. Vareproduktionens Hærgning og Ødelæggelse er det uaf-

vendelige Resultat, som nu breder sig over hele Rusland.

Lad os en Gang se nærmere paa Enkeltbegivenhederne, som de viser sig af talrige alvorlige Meldinger fra hinsides Grænsen. Regelløs, uden ensartet Plan og uden Anelse om Mulighed og økonomisk Fundering, for det meste under strenge Trusler og Udskejelser, fremtvinger Arbejderne overalt Lønforhøjelser fra 200—500 pCt. og Nedsættelse af Arbejdstiden paa 10—12 Timer til 8, 6, ja 4½ Time. Ved Siden heraf en Sænkning af Arbejdets relative Produktivitet: Driveri for mange Penge bliver ophøjet til Grundsætning. Betragter vi f. Eks. Kulindustrien i Donetzbækkenet. Hvorledes genspejler sig der den opnaaede „Frihed“? I det forløbne Aars 7 Maaneder blev læsset 980,000 Jernbanevognladninger Kul mindre, i Juli alene ¼ Million Vogne mindre end det foregaaende Aar. (I Marts begyndte Revolutionen for først i April at komme til fuld Gyldighed.) Produktionen gik i Juli 142 Millioner Pud (1 Pud = 0,40 kg.) i det foregaaende Aar 119 Millioner Pud tilbage. (Nowoje Wremja's Beretning fra 18. og 25. Aug.) At dog ikke nogen Arbejdermangel var Aarsagen viser sig af den samtidige Angivelse, i denne Juli har i Gruberne været en Arbejdsstyrke paa 274,000 Mand beskæftiget mod 238,000 i Aaret før. Altsaa 15 pCt. flere Arbejdere skaffede 16 pCt. mindre Udbytte, hvilket finder sin Bekræftelse i „Birshewyja Wjedomosti“ fra 11. Aug., efter hvis Angivelse Produktionen pr. Hoved af Arbejdsstyrken i Juli 1917 beløb sig til 435 Pud eller 30 pCt. mindre, end den var det foregaaende Aar. Det kan da ikke undre, naar Kullene, hvis Indkøbspris beløb sig til mellem 7 og 10 Kopek pr. Pud, nu er steget til 25 Kopek ab. Grube og i Betragtning af de nyeste Lønfordringer vil naa den eventyrlige pris af 60 Kopek (1 Rubel = 100 Kopek = ca. 1,92 Kr.) („Rusoskje Slowo“ fra 26. Maj), hvilket svarer til ca. 470 Kr. pr. Ton! Paa lignende Maade staar det til med alt øvrigt. Produktionen fra Urals Jernværker er mod forrige Aar gaaet 15—40 pCt. tilbage („Rusoskje Slowo“ fra 11. Juni). I Petrograd er i Jern- og Elektricitetsindustrien efter Meddelelse i „Rabotschaja Gaset“ (Ar-

bejderblad) fra 18. Aug. 43 Fabriker standsede. Den 1. Septbr. bringer „Nowoje Wremja“ en Beretning fra Petrograds Læderfabrik, A. S., der truer med Standsning, da de i de sidste 4 Maaneder har sat 400,000 Rubler til paa de „glubende“ Lønninger. Mod det samme Tidsrum det foregaaende Aar er Arbejdernes Præstationer gaaet ned med det halve, Lønkravene er derimod firedobbelte. Den tidligere Minister Kutler, sikkert et uhildet Vidne, taler om Industriens fuldstændige Ruin og anslaaer Produktionens Aftagen til 30—40 pCt. for hele Rusland og for Petrograds Fabriker til 60—70 pCt. Betegnende er ogsaa en Oversigt i Fabriksinspektørens Beretning fra en Metalfabrik i Moskwa, og som findes gengivet i „Russija Wjedomosti“ fra 5. Juli. Lønbevægelsen har givet sig Udslag i følgende Forvandling:

	En Arbejder for- arbejdede pr. Time Metal Pud.	Timeløn Kopek.	Løn for 1 Pud for- arbejdet Metal Kopek.
1915	11,84	28,75	97,75
1916	9,18	44, -	100,75
1917	3,47	79,75	919, -

Et virkelig foruroligende Forfald af Arbejdsintensiteten viser sig af disse Tal, den er gaaet mere end 62 pCt. ned, hvorimod Lønøkonomierne for Fabrikatet er forøget ca. 950 pCt., Arbejdernes relative Fortjeneste er steget ca. 275 pCt. Af disse forskellige Eksempler ses, at den russiske Industris Sammenbrud staar under dobbelt Tegn de meningsløst forhøjede Lønninger paa den ene Side og Arbejdernes aftagende virkelige Præstationer paa den anden. Tager man i Betragtning, at der ogsaa kan fastslaaes en uhyre Tilbagegang i Arbejds-kvaliteten, saa ser vi Grunden til den for Russerne saa foruroligende Nedgang af deres nationale Industri. Endvidere maa bemærkes, at den vældige Udvikling af Lønstigningerne paa ingen Maade har deres tilstrækkelige Begrundelse i Livsførelsens Fordyrelse, snarere over netop omvendt disse en af de stærkest prisstignende Indflydelser, som bærer Hovedskylden for den Prisomvæltning, der saa stærkt paavirker Ruslands Velstand og Folkets tilstrækkelige Forsorg. Thi dertil ligger slet ikke nogen berettiget Foranledning i Varepriserne,

at en Jernbanearbejder, der ellers havde 70—80 Rubler om Maaneden, nu „kun“ tjener 9 Rubler om Dagen, og lignende Ansatte ved militære Fabriker og Marinearsenalet har under den revolutionære Forvirring ved stadige Strejketrusler skruet deres Fortjeneste op til 1000 og 1500 Rubler om Maaneden. („Torgowo-Prom-schlennaja Gasetta“ og „Ruskojo Stowo“ fra 23. August.) Det er de Lønninger en Guvernør ellers fik, altsaa den højststillede Statsembudsmand!

Hvorledes kommer man nu til saadanne unaturlige Spring? Naturen holder ikke af Spring heller ikke i den økonomiske Udvikling. Gaadens Løsning ligger deri, at disse Udskejelser skyder i Vejret fra en Jordbund af den værste politiske Forvildelse, uden at have det ringeste at skaffe med økonomiske Nødvendigheder. For at forstaa dette maa vi i Korthed komme ind paa de fremdrivende Kræfter.

To Arter af Drivkræfter maa holdes strengt ud fra hinanden i denne Arbejderbevægelse, der med Sammenbrudet af Czarrismen og al bestaaende Ordning er kommen i Drift. Den ene bestaar af hine ideologisk Forvirrede, som man i Rusland benævner under Fællesnavnet Intelligensen, socialt løsslupne Eksistenser, der kun vil misbruge Arbejderstanden som Stormtropper for deres egne uklare Maal. Disse har set bort fra en „Socialisering“ af Industrien, drømmer om en „naturlig Ekspropriation“ af Kapitalen. Dem passer altsaa ret i Krammet Industri-anlæggenes „Øpslugning“ ved Arbejdermasserne. Det foresvæver dem ved højtskruede Lønninger at udplyndre Arbejdsgiverne, overdrage Arbejder- saavel som Arbejdsgiverfortjeneste, som Anlæggets Forrentningsudgifter, ja, endog lade Kapitalen selv angribe. Bedrifterne, som altsaa er gjort kraftesløse og værdiløse, skulde tvangsvis overtages af Staten, der da har at føre dem videre alene til Gunst for det „værdiskabende Folk“, ogsaa det strejkende. At Staten derved maa tilsætte uhyre Summer, der dog igen skulde tilvejebringes af Almenheden, bliver der ikke taget Hensyn til. Det bliver hilset, naar f. Eks. ogsaa det som Lokomotivfabrik berømte Putiloffværk, det rus-

siske „Krupp“, der beskæftiger 3000 Mand, erklærer, at de ikke kan bestaa uden et Statstilskud paa 90 Mill. Rubler, fordi (efter „Birshewyja Wjedomosti“ fra 4. Aug.) Produktionen var taget af med 30—40 pCt. og Lønnen tiltaget omkring 270 pCt., hvilket gav et Tab paa 4 Mill. Rubler om Maaneden. Produktionslønnen er egentlig der steget med det 6—8-dobbelte, og dog staar netop denne Virksomhed under militær Beskyttelse og Statens Tilsyn. Anførerne og Forførerne har intet imod, at de betrængte Værker for en Tid lukker, forudsat at Arbejderne, i den Tid det staar stille, faar den fulde Løn udbetalt. I Moskwa bestemte Arbejderkongressen, at „saafremt ved en af dem vedtagen Strejke Fabrikanten vægrer sig ved at indvilge i Kravene, skal Fabriken rekvireres af Staten og føres videre af de lokale Autoriteter“. („Ruskoje Slovo“ fra 27. Maj). Om ogsaa derved Grundlaget svinder bort under Arbejdernes Fødder, bryder saadanne forlørne Demokrater som Lenin, Trotzky og Bronstein sig ikke om, thi deres Hensigter gaar jo slet ikke ud paa Arbejdernes Velfærd, men maa søges paa rent politisk Omraade. Det gælder kun for dem at stifte Uro og holde Masserne i Bevægelse.

Desværre er den russiske Arbejderstand ikke saaledes beskaffen, at den selv har Indsigt i sine Interesser og formaar at yde sine Forførere Modstand. Den russiske Arbejder stikker endnu alt for dybt i Erindringen om Livegenskaben. Under Jerngreb og bestandig Opsigt arbejder han vel, men ved den mindste Løsning af Tvangen forfalder han i Nølen og Driveri. I Fredstider tager han ydmygt den Løn, der bliver ham budt, som noget der ydes naadigt fra oven, et Udløb fra et overmægtigt Herredømme. At den sikkert ofte misbrugte, kummerligt holdte Løn ikke kun grunder sig paa Vilkaarlighed, men at den er baseret paa økonomisk tvingende Beregninger, forstaar han slet ikke. Derfor mener han, saasnart Afhængighedens Lænke synes bristet, fra sin Side ligesaa vilkaarlig og ubegrænset at kunde sætte sine Krav igennem, da han dog ydermere føler sig som Herre. Hans

Blik for økonomisk Sammenhæng er sløvt, den grusomste Undertrykkelse af selv de svageste Anløb til Sammenslutning eller offentlige Forhandlinger, som den gamle Regering fandt for godt, hævner sig nu hilleri. Thi hvilken som helst Afvejning af Produktionsfaktorernes Betingethed og deres Afhængighed igen af Markedet gaar fuldstændig uden om ham. (Fortsættes.)

Kredsgeneralforsamlingerne og Delegeretmødet.

Kredsgeneralforsamlingerne afholdes Onsdagen den 9. April i Johansens Selskabslokaler, Haveselskabsvej 3. Delegeretmøde afholdes Torsdagen den 10. og Fredagen den 11. April i Teknologisk Institut, G. A. Hagemannsgade 2.

Teknologisk Institut ligger lige overfor Gl. Nordbanegaard.

Nærmere Meddelelse af Dagsordenen.

Til Lokomotivførererkredsen.

De ærede Afdelingsbestyrelser anmodes om senest 25. Marts at tilstille Redaktøren Meddelelse om hvilke Lokomotivførere henhørende under Afdelingen, der ikke er Medlemmer.

Afdelingsbestyrelsen maa, uden Hensyn til, at der ikke findes Ikke-Medlemmer, svare paa Forespørgslen.

Hjælpefonden.

Generalforsamling afholdes Torsdagen den 10. April i Teknologisk Institut, G. A. Hagemannsgade 2.

Delegeretvalget.

Afdelingerne anmodes om, saasnart Delegeretvalg har fundet Sted, at meddele Sekretæren Navnene paa de valgte **senest** 2. April.

Afdelingerne kan i Henhold til Lovenes § 7 vælge følgende Antal Delegerede:

Gb.	Afd.	har tils.	320 Medl.	og vælger	16 Dej.
Ki.	-	-	33	-	2
Kk.	-	-	54	-	4
Hg.	-	-	33	-	2
Ro.	-	-	39	-	2
G.	-	-	38	-	2
Kb.	-	-	28	-	2
Sg.	-	-	55	-	4
Kø.	-	-	78	-	4
Ng.	-	-	119	-	4
Fa.	-	-	117	-	4
Es.	-	-	83	-	4
Ti.	-	-	18	-	2
Str.	-	-	103	-	4
Vg.	-	-	58	-	4
Frh.	-	-	26	-	2
Åb.	-	-	57	-	4
Rd.	-	-	25	-	2
Ar.	-	-	214	-	10
Sd.	-	-	41	-	4
Vm.	-	-	15	-	2
Bb.	-	-	37	-	2
Lg.	-	-	22	-	2
Ms.	-	-	15	-	2

48 Afd. har tils. 1628 Medl. ialt 90 Del.

Lokomotivfører henholdsvis Lokomotivfyrbøder Afdelingerne vælge lige mange Delegerede og vælge Halvdelen af det udfor Afd. Bybetegnelse nævnte Antal Delegerede.

Hovedbestyrelsesmødet

den 11. Marts 1919.

M. Mortensen fraværende.

Punkt 1. Meddelelse fra Formanden.

Formanden refererede først Forhandlingerne i Generaldirektoratet om Tjenestetidsreglerne. Sagen var forinden Forhandlingen behandlet i Forretningsudvalget, og man var enedes om et bestemt Krav om Godtgørelse for Overtid. Ved Forhandlingen, hvor dette fremsattes, mente Administrationen ikke at kunne bifalde dette, fordi det langt oversteg Kravet i Arbejdstidskommissionens Betænkning. Heraf følte Repræsentanterne sig ikke bunden, og efter en længere Forhandling lovede Organisationen at fremsætte Forslag til Ændring af Tjenestetidsreglerne. Redegjorde derefter for Sekretariatsmødet i Kristiania, hvor man behandlede Spørgsmaalet om at opsamle et Reservefond. Fra Svenskerne Side forelaa Forslag om i kort Tid at indsamle et meget stort Beløb. Efter en Forhandling mellem de 3 Landes Repræsentanter enedes man om et Forslag, der vil blive behandlet paa Delegeretmødet. Gav derefter Oplysning om den svenske Lønkamp, som var bleven en

stor organisatorisk Sejr for vore svenske Kolleger, idet Sammenholdet var glimrende og havde styrket Organisationen baade udadtil og indadtil. Til Dækning af de i den Anledning opstaaede Udgifter maatte der opkræves et Ekstrabidrag, som maatte ansættes til 2 Kr. og opkræves den 1. April.

Det *vedtoges* efter at Udgifterne i Anledning af Lønkampen var gennemgaaet at *fastsætte* Beløbet til 2 Kr.

Formanden havde faaet Henvendelse fra Frederikshavn, Kolding, Masned Sund og Slagelse om Velfærdsforanstaltninger. Af D. L. T. fremgik det, at det ogsaa var galt i Strib. Mente at vi burde udsende Cirkulærer til Afd. og indhente Udtalelser om eventuelle ønskelige Velfærdsforanstaltninger. Der forelaa en Sag om bortkomne Lagener, der gav Anledning til, at man maatte søge gennemført en lignende Ordning som Togpersonalets.

Efter Diskussion vedtoges det at fremme Sagen og søge gennemført en anden Ordning, saaledes at Sengene forsynedes med rene Lagener daglig.

Formanden oplæste derefter en Skrivelse fra Generaldirektoratet om supplerende Uddannelse i Værkstederne af de Lokomotivfyrbødere, som ikke har 300 Værkstedsdage foranlediget af Masseuddannelse af Aspiranter, hvorved en Del Lokomotivfyrbødere bliver ledige.

Man enedes om at tilskrive Generaldirektoratet, at man saa med Sympati paa Sagen, men ønskede at foreslaa en anden og mere hensigtsmæssig Form for Uddannelse.

Formanden oplyste, at Sagen om Sammenslutning med Hjælpekassen nu havde cirkuleret, og at det vilde være hensigtsmæssigt at nedsætte et Udvalg for at behandle Sagen videre.

Dette vedtoges og til Udvalget valgtes: Lokomotivførerne C. A. Lillelund og H. Kann og Lokomotivfyrbøder R. Johansen.

Derefter behandlede nogle Smaasager.

Punkt 2. *Behandling af Budgetforslag.* (3die Behandling).

Hovedkassereren gennemgik Budgetforslaget for Hovedkassen. Her udspandt sig en indgaaende Debat.

Man vedtog at foreslaa Kontingentet forhøjet til 4 Kr.

Budgettet *vedtoges* derefter.

Redaktøren gennemgik og redegjorde for Bladets Budget, der efter en kort Diskussion *vedtoges*.

Punkt 3. *Forslag til Delegeretmødet.*

De indkomne Forslag behandlede og henvistes til Forretningsudvalget.

Kampfondens Vedtægter diskuteredes, og det besluttedes at foretage enkelte Ændringer.

Punkt 4. *Eventuelt.*

Et af Lokomotivfyrbøderkredsen stillet Forslag om Regler ved Optagelse af afgaaede Medlemmer behandlede og vedtoges og fornødne Ændringsforslag til Lovene vilde blive forelagt af Hovedbestyrelsen.

C. M. C.

Kredsbestyrelsesmødet

for Lokomotivførerne den 11. Marts 1919.

M. Mortensen fraværende.

Punkt 1. Meddelelse fra Kredsformanden.

Næstformanden refererede og oplæste en Skrivelse fra Aalborg Afd. tidligere Formand, hvori han begrundede Aarsagen til, at han havde nedlagt sit Mandat.

Toges til Efterretning.

Sagen mellem Lokomotivførerne i Vamdrup behandlede atter paa Grund af en fra Afdelingen foreliggende Skrivelse og toges til Efterretning.

Man behandlede derefter Sagen ang. Ledsagelse af Maskiner, og en i den Anledning konciperet Skrivelse oplæstes og vedtoges.

Der forelaa derefter en Skrivelse fra Skanderborg Afd. om Afløsning af Lokomotivførere (Depotforstandere) under Sygdom og Permission, hvori Afd. hævdede som sin Opfattelse, at saadan Afløsning burde ske ved Lokomotivførere.

Kredsbestyrelsen var enig i Afdelingens Stilling hertil.

Punkt 2. Budgetforslag.

Kredskassereren forelagde Budgettet for 1919, der vedtoges efter en indgaaende Diskussion med enkelte Smaaændringer.

Punkt 3. Forslag til Generalforsamlingen.

Et indkommen Forslag henvistes til Delegeretmødet.

Fra Struer forelaa et Forslag ang. Kørselsfordelinger, der henvistes til Behandling straks gennem Hovedbestyrelsen.

Punkt 4. Eventuelt.

Sagen om Signalgivning ved Bloksignaler behandlede, og det besluttedes at fremme Sagen, naar en for Tiden verserende Sag er afsluttet.

Derefter omtales et Par Laansager. C. M. C.

Kredsbestyrelsesmødet

for Lokomotivfyrbødere den 11. Marts 1919.

Alle var tilstede.

Punkt 1. Meddelelser fra Kredsformanden.

Fra 3 Medlemmer, tilhørende Gb. Afd., der staar for Tur til Forfremmelse, forelaa der en Skrivelse af en noget mærkelig Karakter. Da Bestyrelsen ikke kunde følge disse Medlemmer i deres Opfattelse, henlagdes Sagen.

Paa Grund af et fremkommen Rygte om, at en Lokomotivfyrbøder i København som Rekonvalescent havde taget Arbejde paa et Værksted, hvilket skulde have medført, at en Arbejder var afskediget, er der foretaget en Undersøgelse af Sagen med det Resultat, at Rygtet intet som helst havde paa sig.

Fra Generaldirektøren forelaa en Skrivelse, hvori man udbad sig Foreningens Stilling til et Forhold, som vilde opstaa ved, at et stort Antal ny Aspiranter skal køre til Uddannelse. Efter nogen Diskussion henvistes Sagen til Hovedbestyrelsen.

Fra Slagelse forelaa en Skrivelse angaaende mangelfulde Vaskeindretninger. Sagen henvistes til H. B. med Henstilling om at fremme denne sammen med lignende Sager fra andre Afdelinger.

Fra Aarhus forelaa en Beklagelse over, at en Lokomotivfyrbøder var bleven afkrævet Betaling for et Sæt Lagener, der var bortkomne. Da der tidligere i Førerkredsen forelaa en Sag af samme Art, henvistes Sagen til H. B.

Punkt 2. Kredskassereren fremlagde Aarsregnskab, der balancerede med 28711 Kr. 16 Øre.

Toges til Efterretningen.

Punkt 3. Kredskassereren fremlagde et Budgetforslag for 1919, der uden Ændring fremsendtes som Forslag til Generalforsamling.

Punkt 4. Herunder behandlede de indkomne Forslag til Kredsgeneralforsamlingen.

L. R.

25 Aars Jubilæum.

Den 1 April kan følgende Lokomotivførere fejre 25-Aarsdagen for Ansættelse som Lokomotivmænd:

T. Jensen, Blaagaardsgade 12, 2. N., C. C. M. Andersen, Asger Ryggade 7, 1. B., H. C. Vigholt, Bjørnsønsvej 71, Valby, T. V. Hensel, Trekronergade 21, Valby og Vilh. Jespersen, Mathæusgade 23, 3, Kjøbenhavn B.

L. H. B. Wedeby, Slotsgade 17, T. Vaaben, Fredensgade 8, C. S. Christensen, »Omega«, Pilevej.

H. P. Molbech, Nørregade og M. F. Hansen, Adelgade, Skanderborg.

F. V. Petersen, Sommerstedgade 2, 4. B. og J. F. Jensen, Borups Allé 104, 3, Kjøbenhavn L.

Fra det daglige Liv.

Hr. Redaktør!

De bedes optage følgende: Lokomotivtidende:

I Anledning af, at der her i Bladet har været omtalt en Sag angaaende Kørselsfordeling, der af Gedser Lokomotivfyrbøder Afdeling er indanket for Hovedbestyrelsen, skal jeg paa Lokomotivfører Afdelingens Vegne meddele, at der ikke har foreligget noget Forslag til Ændring af Kørselsfordelingen i den Tid, jeg har været Formand for Afdelingen (ca. 1 Aar), hvorfor jeg maa antage, at der foreligger en Fejltagelse. Jeg er bleven bestyrket i denne Antagelse af, at jeg jævnlig taler med Lokomotivfyrbøder Afdelingens Bestyrelsesmedlemmer, og disse ikke har omtalt nogen Utilfredshed, ja vi har endog holdt Fællesmøde den 15. f. M., uden at der fremkom noget, ligesom Hovedbestyrelsen heller ikke har meddelt noget, og det er dog nu 2 Maanedes siden, det stod her i Bladet.

Paa Gedser Lokomotivfører Afdelings Vegne

M. Johansen,
p. t. Formand.

Under 20. Januar d. A. har Lokomotivfyrbkredsens Formand fra Gjedser Lfb. Afd. Formand modtaget en Skrivelse, hvorj man meddeler, at Lokomotivførerne har rettet en Henvendelse om Forandring i Kørselen paa nærmere betegnede Dage, idet Afd. mener, at dette er i Strid med den gode Tone, der burde være tilstede mellem Afd. Denne Sag er det, der refereres til.

Meddelelsen i Bladet er altsaa fuldkommen rigtig, og den ærede Afdelingsformand vil ved Henvendelse til Lfb. Afdelingens Formand kunde faa dette bekræftet.

Red.

Jordefærd.

A. V. Nielson.

Efter faa Dages Sygeleje afgik Lokomotivfyrbøder A. V. Nielson, København G, ved Døden paa Øresunds Hospitalet af spansk Syge.

Afdøde begyndte sin Virksomhed ved D. S. B. i Nyborg som Haandværker og blev ansat som Lokomotivfyrbøder i Kjøbenhavn den 1. November 1917.

Afdøde var en god og pligtopfyldende Kammerat, interesseret stærkt i Foreningens Virksomhed, altid tjenstvillig og parat til at gøre sine Medansatte en Tjeneste.

Begravelsen foregik Søndagen den 7. Marts paa Assistens Kirkegaard under meget stor Deltagelse, en Mængde Kranse fra Afdelinger Landet over dækkede Baaren, hvor Foreningens Fane paraderede.

Ved Graven bragte Foreningens Formand Afdøde et sidste Farvel.

Afdøde efterlader sig Enke og Barn, og Enken, der imødeser sin Nedkomst, sidder i meget trange Kaar.

Meddelelser fra Afdelingerne.

København G. Afd. 2. har afholdt Generalforsamling, og Bestyrelsen bestaar af følgende: Oluf H. Carlsen, Formand, Erhard Bredahl, Kasserer, V. Jørgensen, Sekretær, og som Repræsentanter P. Hansen, Nordergaard Petersen og Chr. Andreassen.

Oluf H. Carlsen.

Randers Lokomotivfører Afdeling har paa Generalforsamlingen den 20. Februar valgt A. L. Mikkelsen til Formand og M. Steffensen til Kasserer. Til Repræsentant valgtes A. Jensen.

A. L. Mikkelsen.

Spørgsmaal og Svar.

Hr. Redaktør!

Vil De ikke gennem »Dansk Lokomotiv Tidende« oplyse mig om Delegeretmøde udtales, som det staves, eller om det udtales Delesjeretmøde. Man hører begge Former, men hvilken er den rigtige? Z.

Delegeretmøde udtales, som det staves, med Tryk paa tredje Stavelse.

Red.

Taksigelse.

Hjertelig Tak for venlig Deltagelse i vor store Sorg ved Lokomotivfyrbøder A. V. Nielsons Død og Begravelse. En Tak til de forskellige Afdelinger i Landet for de mange smukke Kranse. En særlig Tak til de københavnske Kolleger for deres store Deltagelse ved Begravelsen.

Smedemedhjælper C. A. Nielson og Familie. Nyborg. Tyra Nielson (født Therkelsen).

Modtag vor hjerteligste Tak for den store Deltagelse ved vor kære Broder, Lokomotivfyrbøder Valdemar Christensen og Hustrus Død og Begravelse.

Paa de efterladte Børns Vegne takkes paa det hjerteligste for den store Pengegave fra saavel Overordnede som Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere i Aarhus.

Brødrene Christensen.

Det sjælland-falsterske Statsbanepersonales Bibliotek.

Ordinær Generalforsamling afholdes Lørdag den 29. Marts Kl. 8 Aften i Bibliotekslokalerne Istedgade 3, 1. Dagsordenen er følgende:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Fremlæggelse af Regnskab.
3. Eventuelt.

Rettelse til Adressefortegnelsen.

Aalborg Lokomotivfører Afd. Formands Navn og Adr. rettes til: V. C. Jensen, Ryes Passage Nr. 6, 1.

Aalborg Lokomotivfører Afd. Kasserers Navn og Adr. rettes til: A. P. Andersen, Rantzaustræde 35, 1.

Randers Lokf. Afd. Formandens Navn og Adr. rettes til: A. L. Mikkelsen, Sennelsgade 4, 1.

Randers Lokf. Afd. Kasserers Navn og Adr. rettes til: M. Steffensen, Viborgvej 36, 2.

Randers Lfb. Afd. Kasserers Navn og Adr. rettes til: E. K. Henriksen, Øster Alle 19.

Helsingør Lfb. Afd. Formands Navn og Adr. rettes til: N. P. Remming, »Aagehus« 3, Stubbedamsvej.

Nyborg Lfb. Afd. Kasserers Navn og Adr. rettes til: K. K. Rasmussen, Rosengade 5.

Fredericia Lfb. Afd. Kasserers Navn og Adr. rettes til: A. Hasberg, »Godthaab«, Prangervejen.

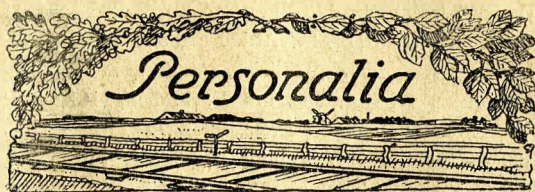
Viborg Lfb. Afd. Formands Navn og Adr. rettes til: H. A. E. Johansen, Middagshøjvej.

Viborg Lfb. Afd. Kasserers Adr. rettes til: Gothersgade 4.

Frederikshavn Lfb. Afd. Formands Navn og Adr. rettes til: E. Johansen, Emilievej 10.

København G. Lfb. Afd. Formands Navn rettes til: O. H. Carlsen.

København G. Lfb. Afd. Kasserers Navn og Adr. rettes til: Erhard Bredahl, Asger Ryggade 13, 4.

Forfremmede fra 1—3—19:

Lkfb. P. J. Ley, Nyborg, til Lkf. i Gjedser, Hdv. J. Sørensen, Fredericia, til Lkfb. i Thisted, Hdv. H. E. Pedersen, Fredericia, til Lkfb. i Struer og Hdv. A. K. A. Berg, Fredericia, til Lkfb. i Brande.

Traadt udenfor Nummer:

Lkfb. H. V. Pedersen, Slagelse, fra 1—4—19 til 30—4—19.

A/S Andreas Erichsen & Co.

Farvergade 17, København B.

En gros Lager af

Tricotage, Børnekonfektion og Baby Udstyr.

HAFNIA

Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1919

ca. 95 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1919

ca. 350 Millioner Kroner.

Victualieforretningen Saxogade 116, Hj. af Dybbølsgade, anbefaler sine 1ste Klasses Varer.

Ærb. HENRY PETERSEN.

Bertram V. Rasmussen,

Fransk Bageri & Conditor, Godthaabsvej 51, Tlf. 10,453
Bestillinger paa alle Slags Kager og Is modtages.

Hans Klintrup, Slakterforretning - Dybbølsgade 56. -

- Prima Okse- og Kalvekød til Dagens billigste Pris. -
Telefon Vester 56 y.

Elektrisk Lys og Kraft billigst

Telefon-Ringeledning - - - Elektriske Artikler

Engelsk Spiseæstue, smuk, lys Eg, komplet, 500 Kroner
Komplet hvidlakeret Soveværelse 450
Moderne Eg. Spiseæstue. 250
Komplet Eg. Herreværelse 350

Tandlæge Frk. Sørensen

69, Istedgade 69,

Konsultation fra 10-7 Tlf. Vester 905 x

Hele Tandsæt fra 20 Kr.

Ældre Tænder omsættes billigt, Plombering og Tandudtrækning, Moderate Priser, Bedøvelse hver Dag Kl. 2,

Reparation udføres paa faa Timer, Jernbanefunktionærer indr. 5 pCt.

Højeste Laan

paa Klasse- og Koloniallodder. Gevinster udbetales billigt.

R. JENSEN, Nansensgade 32. Telefon 3279.

P. PEDERSEN, aut. Installatør. N. FRIHAVNSGADE 17.

Bjelkes Allé 18 St. o. G.

Annonce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22³,
Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
Telefon 2288.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.